

TÖREDÉK EGY BESTIÁRIUMBÓL

*Fejemben éj van, éjek éjjele,
S ez éj kísértetekkel van tele;
Agyamban egymást szülik a gondolatok,
S egymást tépik szét, mint vadállatok.*
(Petőfi Sándor)

Legyen két szarv. Egyetlen koponyával.
A szarvak görbüljenek a koponya felé,
majd egy apró csavarral tekintsenek ki
a világűrbe. Legyen vastag a két szarv,
bordázott, de hegyes végével sugallja
a tapinthatatlanságot. Senki sem érintheti meg
a szőrmét, amit soha nem viselt,
kopasszák meg, és hámozzák le
a koponyára rakódó rétegeket
már az első megfogalmazás során.
Felejtsek el örökre húsát, bőrét,
ne legyen a koponya semmi több,
mint csontkollekció,
de múzeumtárgyi hivalkodás helyett
szerzetesként őrizze
egyértelmű vonásaival
a szent geometriát.
Ne a lángra várjon,
ami nem lobbanhatott fel
üres értelmében. Két szeme helyén
szemgödreinek mélyedése nézzen vissza
a sorsát kísértő romantikára.
Körülötte nem virágozhatnak történetek,
két szarvának kell eloszlatnia
a balladai homályt. Soha nem jön el a hős,
aki trófeaként falra akaszthatná a koponyát,
hiszen a hozzá tartozó állat sem létezett soha.